

Ἰούνιος.

Κυριακή 7η Ἰουνίου 2026

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων.

(Μτθ. 10, 32 – 33, 37 – 38 καί 19, 27 - 30).

«...τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;» (Μτθ. 19, 27).

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων σήμερα! Στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ νά Τόν ὁμολογοῦμε σέ κάθε περίσταση τῆς ζωῆς, νά Τόν ἀγαπᾶμε περισσότερο ἀπ' ὅλα τά πρόσωπα πού γνωρίζουμε καί νά ὑπομένουμε χαρούμενα τόν προσωπικό μας σταυρό, γιά νά συνοδοιποροῦμε μαζί Του στό μονοπάτι τῆς λύτρωσης. Αὐτές εἶναι πρακτικές ὁδηγίες πού ἔδωσε ὁ Χριστός καί πού φύλαξαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς πίστεως μας. Ἔτσι, σήμερα ἡ

Ἐκκλησία τούς προβάλλει ὡς ἀξεπέραστα πρό-
τυπα ζωῆς.

Αὐτές τίς πρακτικές ἐπιταγές τοῦ Κυρίου
τίς φύλαξαν πρῶτοι οἱ Ἀπόστολοι. Σέ κάποια
στιγμή, ὅμως, πολύ εὐλόγα ὁ Ἀπόστολος Πέ-
τρος ρώτησε τόν Χριστό: «ἰδού ἡμεῖς ἀφήκαμεν
πάντα καί ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται
ἡμῖν;». Αὐτό τό ἐρώτημα εἶναι ἓνα ὑπαρξιακό
θέμα πού ἀπασχολεῖ ὅλους τούς πιστούς. Ὁ
Ἰησοῦς μᾶς καλεῖ κοντά Του καί μᾶς ζητάει νά
ἀφήσουμε κάθε ἄλλη ἀγάπη γιά τήν ἀγάπη
Του. Μᾶς ζητάει νά ξεχάσουμε τούς συγγενεῖς
μας, νά ἐγκαταλείψουμε τά ὑπάρχοντά μας, νά
ἀρνηθοῦμε ἀκόμη καί τήν ψυχή μας. Γιατί
ἄραγε νά τό κάνουμε αὐτό; Ὑπάρχουν πολλοί
ἄνθρωποι ἀγιασμένοι σάν τόν Πέτρο πού
ἄφησαν τά πάντα καί ἀκολούθησαν τόν Χριστό.
Μέσα, ὅμως, στή σκέψη κάθε πιστοῦ ὑποβόσκει
τό ἐρώτημα: «τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;».

Εἶναι αὐτό τό μεγάλο «γιατί», πού εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀπαντηθεῖ, ἀλλιῶς δέν θά ἔχει νόημα καί χαρά ὁ πνευματικός μας ἀγώνας. Ὅταν καλούμαστε ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἀπό τόν πνευματικό μας νά κάνουμε καθημερινά θυσίες, φυσικά καί θά ἀναλογιστοῦμε «τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;». Αὕτη ἡ ἀπορία δέν μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τόν Θεό. Ὅλ' αὐτά πού καλούμαστε νά ξεχάσουμε εἶναι εὐλογημένα δῶρα τοῦ Θεοῦ. Οἱ γονεῖς, τά παιδιά, ἡ συζυγία, τά ὑπάρχοντα, οἱ δυνατότητες, τά χαρίσματα ὁ Κύριος μᾶς τά δώρισε. Ἐκεῖνος μᾶς φόρτωσε μέ ἀμέτρητα ἀγαθά. Μᾶς προίκισε μέ θαυμαστά προσόντα. Μᾶς γέμισε μέ ἀγαπημένα πρόσωπα καί παροχές. Γιά ποιό λόγο μᾶς ζητάει τώρα νά ἐγκαταλείψουμε αὐτά πού Ἐκεῖνος μᾶς ἔδωσε; Καί, ἐάν Τόν ἀκούσουμε καί τά ἀφήσουμε ὅλα, «τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;».

Ὁ Θεός δέν μᾶς ζητάει νά ἀφήσουμε τά πάντα, ἐπειδή αὐτά πού μᾶς χάρισε εἶναι

ἁμαρτωλά. Μᾶς ζητάει νά ἀφήσουμε τήν κακή
 καί ἁμαρτωλή χρήση τῶν δικῶν Του δώρων, γιά
 νά Τόν ἀκολουθήσουμε. Δέν εἶναι ἁμαρτωλά
 αὐτά πού μᾶς ἔδωσε. Εἶναι ἁμαρτωλός ὁ τρό-
 πος πού τά διαχειριζόμαστε. Εἶναι ἁμαρτία καί
 λάθος νά χαιρόμαστε τά δῶρα καί νά
 λησμονοῦμε, νά ἀρνούμαστε ἢ καί νά ὑβρίζουμε
 τόν Δωρεοδότη. Εἶναι ἁμαρτία νά προσκολλού-
 μαστε στίς παροχές καί νά ἀρνούμαστε τόν
 Πάροχο. Εἶναι λάθος νά χαιρόμαστε τά κτίσμα-
 τα, ἀλλά νά μήν λατρεύουμε τόν Κτίστη. Οἱ πε-
 ρισσότεροι ἄνθρωποι δέχονται καί χαίρονται μέ
 τήν ἀγάπη, τόν ἔρωτα, τή συντροφικότητα, τή
 συζυγία. Δένονται μέ τούς γονεῖς, μέ τά παιδιά,
 μέ καθετί πού ἀγαποῦν. Ἀπολαμβάνουν τά
 χρήματα, τά ὑπάρχοντα, τά προσόντα, τίς
 ἐπιτυχίες αὐτῆς τῆς ζωῆς. Ὅλα τά θεωροῦν δι-
 καιώματά τους. Δέν νιώθουν τύψεις γιά τό ὅτι
 ζοῦν μέσα σέ μία ἄνεση καί μέ πρόσωπα
 ἀγαπητά. Πράγματι ἔχουν δίκιο. Δέν εἶναι κακό
 νά χαίρεται κάποιος αὐτά πού ὁ Θεός τοῦ

ἔστειλε. Ὑπάρχει, ὅμως, ἓνα λεπτό σημεῖο. Ὅλα ὅσα ἀπολαμβάνουμε στή ζωή μας δέν εἶναι ἡ ζωή μας. Ὅλα ὅσα μᾶς χαρίστηκαν καί τά θέλουμε δέν μᾶς ὀλοκληρώνουν. Ὅλα ὅσα κατέχουμε μᾶς γεμίζουν, ἀλλά δέν μᾶς συμπληρώνουν. Ἐκεῖνο πού γεμίζει τήν ὕπαρξή μας ἀπόλυτα εἶναι ὁ Θεός. Αὐτό μᾶς ζητάει νά καταλάβουμε ὁ Ἰησοῦς. Ἐάν ὁ Θεός βρίσκεται στό κέντρο καί στήν κορυφή τῆς ὕπαρξής μας, τότε ὅλα τά ὑπόλοιπα εἶναι ὁμορφα καί χαρούμενα παρελκόμενα. Ἐάν λείπει ὁ Θεός καί βάλουμε στή θέση Του τίς σχέσεις καί τά πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τότε ὅλα γίνονται βαρίδια καί σκουπίδια, πού μᾶς ὀδηγοῦν στό ἄγχος, στή δυστυχία καί στήν καταστροφή. Τό βλέπουμε αὐτό στήν ἐποχή μας, κατά τήν ὁποία οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τά πάντα, ἀλλά δέν ἔχουν τίποτα! Ἄρα ἡ πρώτη ἀπάντηση στό ἐρώτημα: «τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;» εἶναι πώς, ἐφόσον ἐγκαταλείψουμε τά πάντα γιά τόν Θεό, τότε θά ἱεραρχήσουμε τά πάντα σωστά. Τότε θά κατα-

λάβουμε και θά αποδώσουμε τή σωστή αξία στό κάθε πρόσωπο και στό κάθε αντικείμενο πού βρίσκεται κοντά μας. Τότε θά χαροῦμε ἀληθινά και θά εὐχαριστήσουμε τόν Κύριο γιά κάθε δῶρο με το ὁποῖο μᾶς πλούτισε. Τότε θά ἐννοήσουμε και τή δική μας αξία, ἡ ὁποία δέν βρίσκεται σ' αὐτά πού ἔχουμε ἢ σ' αὐτά πού «κατορθώσαμε», ἀλλά στό ποιόί εἴμαστε και στό πόσα εἰσπράττουμε ἀπό τόν Οὐράνιο Πατέρα μας.

Ἡ ἐπόμενη ἀπάντηση στό ὑπαρξιακό ἐρώτημα: «τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;» δίνεται ἀπό τόν ἴδιο τόν Χριστό. Λέγει ὁ Κύριος: «καί πᾶς ὅς ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγρούς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αἰώνιον κληρονομήσει». Τί ὄμορφη ἀπάντηση! Τί ἐλπιδοφόρα ὑπόσχεση! Ἔχουμε ἀπορία «τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;» και παίρνουμε τήν ἀπάντηση πώς αὐτό πού θά συμβεῖ σέ μᾶς,

αυτό πού θά κερδίσουμε εἶναι ἡ ἀπόλαυση τῆς παρούσας ζωῆς καί ἡ κληρονομιά τῆς μέλλουσας. Ὁ Χριστός μᾶς ὑπόσχεται πώς ὅ,τι ἐγκαταλείψουμε δέν θά τό χάσουμε. Θά τό πάρουμε πίσω ἑκατό φορές περισσότερο. Θά τό πάρουμε πίσω μέ τρόπους καί μορφές πού οὔτε μπορούμε νά φανταστοῦμε. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι, πού σήμερα εὐλαβούμαστε, ἐνῶ ἄφησαν τά πάντα γιά τόν Χριστό, κέρδισαν τά πάντα χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ἐζησαν τή ζωή τους χωρίς ἄγχος, χωρίς ἐσωτερική ἀνισορροπία, χωρίς βασανιστικές τύψεις, χωρίς ἀνεκπλήρωτα παράπονα, χωρίς κουραστικές συγκρούσεις καί δυσώδεις ἀντιπάθειες. Ἐζησαν αὐτή τή ζωή ἀνάλαφρα, διότι ἐλευθερώθηκαν ἀπό τίς ἀλυσίδες τῆς ἐξάρτησης. Ἐζησαν χαρούμενα, διότι δέν πιέστηκαν ἀπό σχέσεις καί πράγματα. Χάρηκαν ὅ,τι εἶχαν καί χάρηκαν καί γιά ὅ,τι δέν εἶχαν. Μέ τόν Χριστό στό κέντρο τῆς ζωῆς τους μαγνήτισαν ὅλο τόν κόσμο κοντά τους. Μέ τό νά ἀπεγκλωβιστοῦν ἀπό τά πρόσκαιρα, κέρδισαν

τά αιώνια. Ἀντάλλαξαν τά φθαρτά καί μάταια αὐτῆς τῆς γῆς μέ τήν κληρονομιά τῆς ἄφθαρτης αἰωνιότητος. Ἔτσι καί ἐδῶ πέρασαν ὁμορφα καί στήν αἰωνιότητα χαίρονται ἀκατάπαυστα.

Σήμερα, πού ὑποκλινόμαστε μπροστά στή μνήμη πάντων τῶν Ἁγίων, ἄς καταλάβουμε ὅτι ὅλοι αὐτοί πρόκοψαν στήν ἀγιότητα, ἐπειδή ἔβαλαν τά γήινα σέ δεύτερη μοίρα καί τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ στό ἐπίκεντρο. Ἄν θέλουμε νά τούς μιμηθοῦμε, μὴν ταλαιπωρούμαστε ἀπό τό ἐρώτημα: «τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;». Στό τί θά κερδίσουμε καί τί θά γίνει μ' ἐμᾶς ἀπάντησε ὁ Χριστός. Ἐφόσον Τόν ἀγαπήσουμε περισσότερο ἀπό ὅποιονδήποτε καί ὀτιδήποτε, θά κερδίσουμε τή χαρά αὐτῆς τῆς ζωῆς καί τή μακαριότητα τοῦ Παραδείσου. Αὐτό εἶναι ἡ ἀκριβότερη δωρεά Ἐκείνου στόν Ὅποιο ἀνήκει ὅλη ἡ δόξα καί ἡ δύναμη. Ἀμήν.